

Nào Ai còn Nhớ?

Đình Hùng Cường.

Trận Đánh Thủ Thừa April 8, 1975.

Thưa quý bác, quý anh chị, tôi ngồi ôn lại câu chuyện tháng 4. Đã 49 năm qua, cuộc chiến tranh VN đã qua đi, nhưng trong đầu tôi, vẫn nhớ như in những chuyện xưa. Kẻ thù cộng sản đã chọn tôi mà tấn công, do đấy, tôi có cơ hội làm được một việc, thực ra là tầm thường, nhưng đúng vào lúc dầu sôi lửa bỏng đó, thì việc làm của tôi trở thành phi thường. Tôi đã chặn được công trường 5 VC, cứu được quận Thủ Thừa không rơi vào tay giặc, nhất là cứu được quốc lộ số 4, con đường huyết mạch từ Miền Tây tiếp tế thực phẩm về Sài Gòn.

Cuộc chiến thắng huy hoàng đã được đài phát thanh Sài Gòn, Đài BBC, Đài VOA khen ngợi và ca tụng, tạo khí thế phản công mãnh liệt cho QLVNCH. Ngày đó đáng lẽ tôi được cho là người anh hùng, nếu tôi chết đi trong trận đánh. Nhưng tiếc thay tôi đã không chết mà chỉ bị thương. Thông thường, người đời chỉ cho những người làm anh hùng khi đã chết, còn cho dù chiến thắng vinh quang mà không chết thì cũng chỉ là người lính tầm thường mà thôi. Uổng quá! Giá mà ngày đó tôi hy sinh trên chiến địa, để lại vợ góa con cô, thì tôi đã thành anh hùng rồi. Than ôi, tiếc quá!

Tôi thật không ngờ, sau này khi có cơ hội sống sót, tôi đã tìm thấy trong lịch sử những sự kiện qua trận đánh Thủ Thừa mà chúng tôi, quân dân quận/chi khu Thủ Thừa đã chiến thắng vinh quang. Xin trích, dịch dưới đây.

Ngày đó Lê Đức Thọ, nhân vật số 2 của cộng sản Bắc Việt sau Lê Duẩn, Đại tướng cộng sản Võ Nguyên Giáp.

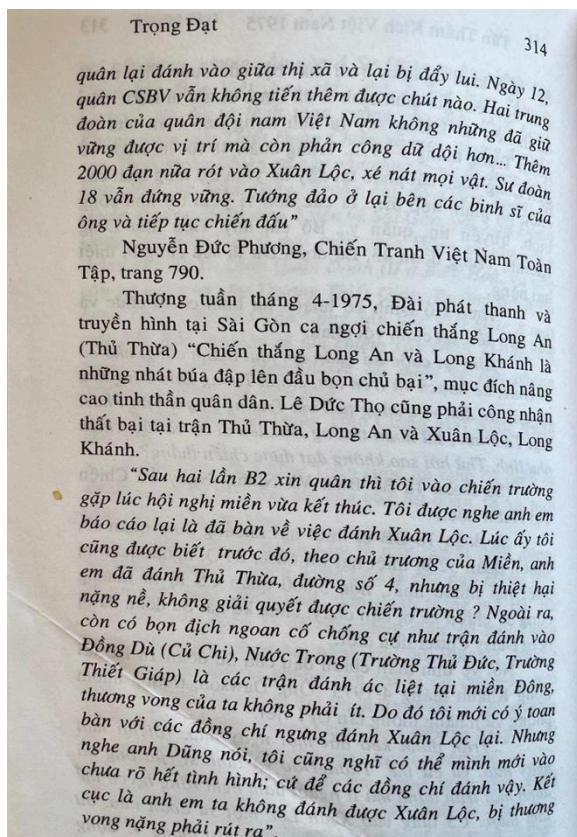
Thủ tướng chính phủ VNCH ông Nguyễn Bá Cẩn và tác giả George Veith trong sách “Black April” của ông, tất cả đã đều có nói về trận đánh Thủ Thừa với tầm quan trọng của chiến cuộc. Tôi xin trích dịch ra đây, kèm theo một bài đã viết để ôn lại cuộc chiến mà chúng tôi đã chiến thắng trong 1 trận đánh 49 năm qua.

Trích lời Lê Đức Thọ:

“Sau hai lần B2 xin quân thì tôi vào chiến trường gặp lúc hội nghị Miền vừa kết thúc. Tôi được anh em báo cáo lại là đã bàn về việc đánh Xuân Lộc. Lúc ấy tôi cũng được biết trước đó, theo chủ trương của Miền, anh em đã đánh Thủ Thừa , đường số 4, nhưng bị thiệt hại nặng nề, không giải quyết được chiến trường?”

Ngoài ra còn có bọn địch ngoan cố chống cự như trận đánh vào Đòng Dù (Củ Chi), Nước Trong (Trường Thủ Đức, Trường Thiết Giáp) là các trận đánh ác liệt tại Miền Đông thương vong của ta không phải là ít. Do đó tôi mới có ý toan bàn với các đồng chí ngưng đánh Xuân Lộc lại. Nhưng nghe anh Dũng nói, tôi cũng nghĩ có thể mình mới vào chưa rõ hết tình hình, cứ để các đồng chí đánh vậy. Kết cục là anh em ta không đánh được Xuân Lộc, bị thương vong nặng phải rút ra.” Hết trích.

Đây là trích trong cuốn “Tổng Hành Dinh mùa Xuân Toàn Thắng”

Sau này chính Võ Nguyên Giáp cũng đã xác nhận sự thất bại này, nguyên văn nơi trang 317 như sau: “Đặc biệt ở phía Tây-Nam Sài-Gòn, nơi có địa hình sinh lầy, trồng trái, bộ đội và nhân dân đã phải vượt muôn vàn khó khăn, đánh thông hành lang Tây-Ninh – Kiến-Tường, làm chủ một phần sông Vàm-Cỏ-Tây, mở ra một vùng giải phóng, lót sẵn lương thực, đạn dược, tạo thế thuận lợi cho một bộ phận đoàn 232 tiến công vào Sài-Gòn. Ở Hướng tây nam, Bộ-Tư-lệnh quyết tiến công vào thị trấn Thủ-Thừa và thị xã Tân-An, không đánh chiếm Mộc-Hóa như trong kế hoạch cũ. Trận Đánh không thành công vì quân địch đã phòng bị sẵn”. Giáp đã không nói rõ những ‘muôn vàn khó khăn’, ‘địch đã phòng bị sẵn...’ là những khó khăn nào, phòng bị như thế nào, sức đối kháng từ đâu tới và bộ đội của Giáp đã có những thiệt

hại gì.

Về phía Việt Nam Cộng Hoà: Trích trong sách của thủ tướng Nguyễn Bá Cẩn. “Đất Nước Tôi” trang 412.

...Sau đó, tôi quyết định bay tới Long An để thăm mặt trận Thủ Thừa. Tôi trở về tỉnh nhà nơi tôi phục vụ từ năm 1964 đến năm 1967, năm mà tôi từ bỏ môi trường hành chánh để ứng cử dân biểu cho đơn vị Định Tường. Đại tá Trần Vĩnh Huyền tỉnh trưởng Long An đón phái đoàn tại sân bay nằm trong dinh tỉnh lỵ, bên cạnh quốc lộ số 4. Đại tá Huyền đã từng làm việc với tôi tại phước Tuy từ năm 1962 tới 1964. Lúc bấy giờ thiếu tá Huyền làm phó tỉnh trưởng nội an. Gặp nhau trở lại sau 10 năm xa cách, chưa kịp mừng và hỏi han nhau, chúng tôi ai cũng gấp rút bắt tay

vào công việc, sau khi phái đoàn đến dinh tỉnh trưởng. Tại phòng tình hình, đại tá Huyền trình bày cho phái đoàn chính phủ mặt trận Thủ Thừa.

Quận Thủ Thừa là quận an ninh nhất của tỉnh Long An khi tôi vừa từ Phước Tuy thuyên chuyển về tỉnh này. Lúc bấy giờ tỉnh Long An đã mất 50% đất đai và dân số, tron tay việt cộng. Ngày tôi rời Long An quân ta đã tái chiếm, bình định và kiểm soát 95% dân số, giúp cho số lượng dân biểu của tỉnh Long An - Do luật định tùy theo số lượng cử tri trong tỉnh. Từ 1 trong cuộc bầu cử 1967, được tặng lên 3 trong cuộc bầu cử năm 1971... Trang 413.

Từ phà Mỹ Thuận, hai tỉnh Định Tường và Long An mà tôi đã từng phục vụ từ năm 1957 tới năm 1962 và từ 1964 đến 1967 chịu trách nhiệm an ninh cho quốc lộ số 4, là huyết mạch tiếp tế cho thủ đô và các tỉnh miền đông. Rút kinh nghiệm thất bại thảm 1972, kỳ này VC đem hai sư đoàn 5 và 8 về sát áp Định Tường và Long An, tấn công trực diện Thủ Thừa, cách xa tỉnh lỵ Long An độ 10 cây số về phía đông bắc và cách quốc lộ số 4 năm cây số về phía nam. Mục tiêu của bọn chúng là sau khi chiếm được Thủ Thừa thì chúng sẽ đóng chốt trên quốc lộ số 4, một mặt ngăn chặn quân đoàn 4 về tiếp viện quân đoàn 3. Mặt khác cô lập thủ đô về mọi mặt, nhất là phương tiện tiếp tế, tạo khan hiếm nhu yếu phẩm, để từ bất ổn kinh tế, tiến sang nổi loạn chính trị. Đại tá Huyền cho biết CSBV huy động cấp sư đoàn chia nhau tấn công Thủ Thừa, đồng thời chặn đánh sư đoàn 22 di tản từ Miền Trung về đóng tại Bến Lức, để tăng cường phòng thủ từ xa cho thủ đô. Chúng tập kích sư đoàn 22 là để cầm chân không cho sư đoàn này xuống tăng viện cho lực lượng ta tại Thủ Thừa.

Mặc dù trong thế 1 chọi 3, 4 về quân số, quân ta đã chiến đấu vô cùng anh dũng và đánh bật mọi cuộc xung phong liều mạng của địch trong các ngày qua, quân ta vẫn giữ vững các tuyến phòng thủ tại Thủ Thừa. Trước khi rời Long An, tôi hỏi riêng đại tá Huyền:” Nếu bọn chúng tràn ngập Thủ Thừa, anh sẽ bị cô lập với Sài gòn và chỉ còn cách duy nhất rút lui về Mỹ Tho để sát nhập vào quân đoàn 4. Chị và các cháu ở đâu?”. Đại tá Huyền nói với tôi một câu mà tôi không bao giờ quên sau 28 năm xa cách “Trong cảnh ngộ nào, tôi cũng sẽ ở lại với binh sĩ của tôi”. Quả thật, anh hùng Trần Vĩnh Huyền đã ở lại chiến đấu với binh sĩ mình cho đến khi TT Minh ra lệnh đầu hàng, sau đó anh phải đi học tập tại các trại lao tù của Cộng Sản. Hết trích. Hồi Ký chánh trị Đất Nước Tôi của thủ tướng Nguyễn Bá Cẩn.

Sau đó, tôi quyết định bay đến Long An để thăm mặt trận Thủ Thừa. Tôi trở về tỉnh nhà, nơi tôi phục vụ từ 1964 đến 1967, năm mà tôi từ bỏ môi trường hành chính để ứng cử Dân biểu cho đơn vị Định Tường. Đại tá Trần Vĩnh Huyền, tỉnh Trưởng Long An đón phái đoàn tại sân bay trực thăng nằm trong tỉnh lỵ, bên cạnh quốc lộ 4. Đại tá Huyền đã từng làm việc với tôi tại Phước Tuy, từ 1962 đến 1964. Lúc bấy giờ Thiếu tá Huyền làm Phó Tỉnh Trưởng Nội an. Gặp nhau trở lại sau 10 năm xa cách, chưa kịp mừng và hỏi han nhau, chúng tôi ai cũng khẩn trương bắt tay ngay vào công việc sau khi phái đoàn đến Dinh Tỉnh Trưởng. Tại phòng Tỉnh Hành, Đại tá Huyền trình bày cho phái đoàn Chính phủ tình hình mặt trận Thủ Thừa.

Quận Thủ Thừa là quân an ninh nhất của tỉnh Long An khi tôi từ Phước Tuy thuyền chuyển về tỉnh này. Lúc bấy giờ tỉnh Long An đã mất 50% đất đai và dân số trong tay Việt cộng. Ngày tôi rời Long An, bên ta đã tái chiếm, bình định và kiểm soát độ 95% dân số giúp cho số lượng dân biểu của Long An – do luật định tùy theo số lượng cử tri trong tỉnh – từ 1 trong cuộc bầu cử 1967 được tăng lên 3 trong kỳ bầu cử nhiệm kỳ 2 năm 1971. Ven biên bảo vệ trực tiếp thủ đô là tỉnh Gia Định. Vòng đai kế tiếp bảo vệ xa về phía Tây Bắc là Hậu Nghĩa, phía Tây và Tây Nam là Long An. Do đó mà Gia định và Long An giữ một vị trí chiến lược then chốt, được cả hai phía Việt Nam và Hoa Kỳ chọn làm thí điểm cho chương trình bình định và phát triển nông thôn nhằm đánh bại chiến lược của CS lấy nông thôn bao vây thành thị, nhất là chặn đứng mọi xâm nhập của Việt cộng nhằm mục tiêu phá hoại và tấn công thủ đô xuất phát từ Kiến Tường tức là Đông Tháp và Vũng Mỏ Vệt, giáp ranh Cam Bù Chia. Cũng chính vì chương trình này mà Bộ Nội Vụ hủy bỏ chuyến đi tu nghiệp một năm của tôi do lời mời

412 ❖ đất nước tôi - nguyên bá cần

của Chính phủ Hoa Kỳ.

Từ phủ Mỹ Thuận, hai tỉnh Định Tường và Long An mà tôi từng phục vụ từ 1957 đến 1962 và từ 1964 đến 1967, chịu trách nhiệm an ninh cho quốc lộ 4 là huyết mạch tiếp tế cho thủ đô và các tỉnh miền Đông. Rút kinh nghiệm thất bại thảm hại năm 1972, kỳ này CSBV đem 2 sư đoàn 5 và 8 Việt cộng về áp sát Định Tường và Long An, tấn công trực diện Thủ Thừa cách xa tỉnh lỵ Long An độ 10 cây số về phía Đông Bắc và cách quốc lộ 4 độ 5 cây số về phía Nam. Mục tiêu của bọn chúng là sau khi chiếm được Thủ Thừa thì chúng sẽ đóng chốt trên quốc lộ 4, một mặt để ngăn chặn lực lượng Quân đoàn 4 về tiếp viện Quân Đoàn 3, mặt khác cô lập thủ đô về mọi mặt nhất là về phương diện tiếp tế, tạo khan hiếm nhu yếu phẩm, để từ bất ổn kinh tế biến sang rối loạn chính trị. Đại tá Huyền cho biết CSBV huy động lực lượng cấp sư đoàn chia nhau tấn công Thủ Thừa đồng thời chặn đánh Sư đoàn 22 đi tản từ miền Trung về đóng tại Bến Lức để tăng cường thêm vòng đai phòng thủ từ xa cho thủ đô. Chúng tập kích ĐĐ 22 là để cầm chân không cho sư đoàn này xuống tăng viện cho lực lượng ta tại Thủ Thừa.

Mặc dù trong thế “1 chọi 3, 4” về quân số, quân ta đã chiến đấu vô cùng anh dũng và đã đánh bật mọi cuộc xung phong liều mạng của địch trong các ngày qua. Quân ta vẫn giữ vững các tuyến phòng thủ tại Thủ Thừa. Trước khi rời Long An, tôi hỏi riêng Đại tá Huyền “Nếu bọn chúng tràn ngập Thủ Thừa, anh sẽ bị cô lập với Sài Gòn và chỉ còn cách duy nhất là tìm cách rút lui về Mỹ Tho để sáp nhập vào quân đoàn 4. Chị và các cháu hiện giờ ở đâu?” Đại tá Huyền nói với tôi một câu mà tôi không bao giờ quên sau 28 năm xa cách “Trong cảnh ngộ nào, tôi cũng sẽ ở lại với binh sĩ của tôi”. Quả thật, anh hùng Trần Vĩnh Huyền đã ở lại chiến đấu với binh sĩ của mình cho đến khi TT Minh ra

đất nước tôi - nguyên bá cần ❖ 413

Sau đây là cuốn sách bìa cứng dày 587 trang nói về chiến tranh Việt Nam, cuộc sụp đổ của Miền Nam từ năm 1973-1975, sách do tác giả George Veith viết, có tên là “Black April” trong những trang 403, 404 và “footnotes” nơi trang 534.

Xin Trích và dịch....

Công trường 5 cộng sản (sư đoàn 5) chia làm hai cánh quân, một mặt tấn công phi trường Cần Đốt Long An và đóng chốt tại QL4 phía Định Tường, lực lượng cộng sản đánh vô phi trường bị ĐPQ (Địa Phương Quân) đánh bật ra, cánh quân đóng chốt bị trung đoàn 12 của sư đoàn 7 nhỏ chốt và TrĐ. 12 tiếp tục tiến về hướng bắc và tấn kích Công Trường 5 cộng sản từ mặt sau, sau 4 ngày quần thảo với sư đoàn 5 (-) của cộng sản, trung đoàn 12 đã xé nát một trung đoàn cộng sản và giết khoảng từ 4 tới 5 trăm mạng, với hơn 30 tù binh bị bắt sống. Đa số binh sĩ VC từ bắc xâm nhập vô Nam đều nhỏ tuổi, không được huấn luyện đã làm mỗi ngon cho chủ lực và ĐPQ của VNCH. Nhưng chiến thắng của trung đoàn 12 VNCH cũng phải trả giá 37 người chết và 90 người bị thương.

534 NOTES

Loc. Mainly, he states, it was the lack of artillery ammunition and the need to expand the captured area on Route 20 north toward Dalat. Tra, *Bulwark B-2 Theatre*, 156. Cam says he thought about bringing the subject up, but decided against it. He believed that as a subordinate receiving new orders from his superior, it would have been improper to question his boss on a matter already long decided. Cam, *A Memoir*, 406.

15. Tra, *Bulwark B-2 Theatre*, 154-155.

16. Giap, *General Headquarters*, 266-267.

17. Tra, *Bulwark B-2 Theatre*, 156.

18. Another aspect of the plan was the defection of Lieutenant Nguyen Thanh Trung, an F-5E pilot stationed at Bien Hoa airbase. Trung was given orders to defect when possible, since he was needed to train the PAVN Air Force pilots on captured aircraft. Spotting an opportunity, on 8 April, Trung

Kết quả cũng tương tự như ở Thủ Thừa, Chỉ có lực lượng Nghĩa Quân canh gác trong

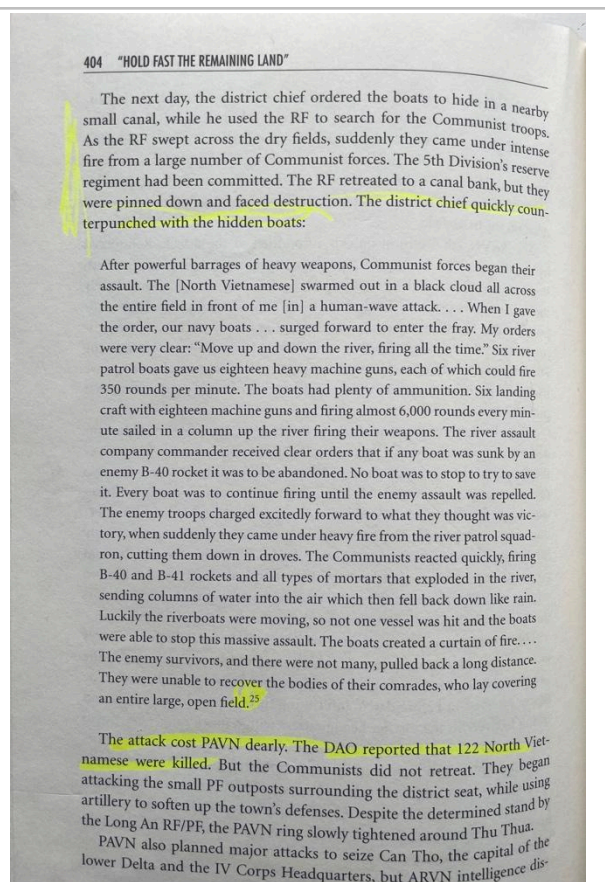
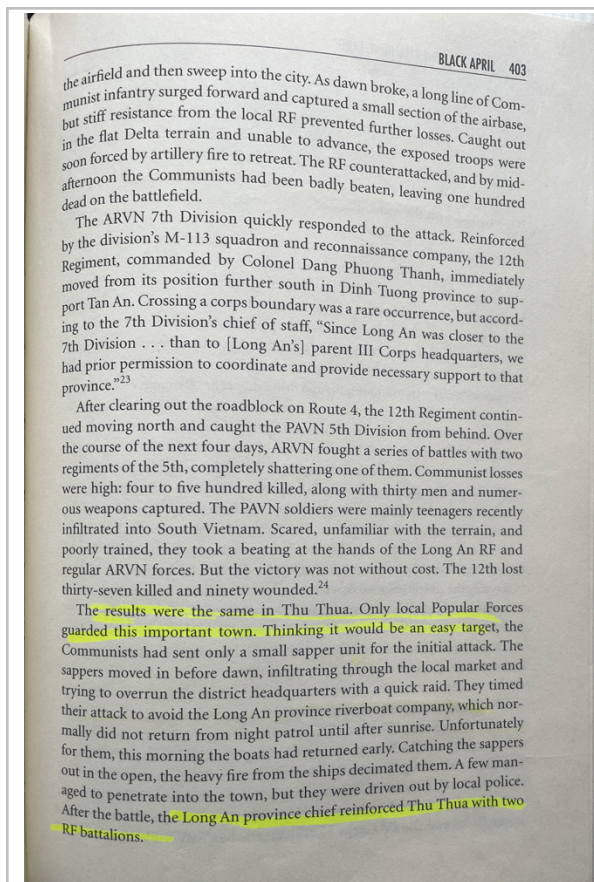
quận lỵ quan trọng này, Cộng sản nghĩ là một mục tiêu dễ dàng, đã sử dụng một đơn vị nhỏ đặc công, xâm nhập vào thành phố trước khi trời sáng, chúng xâm nhập qua khu chợ, tấn công chớp nhoáng vào dinh quận và bộ chỉ huy chi khu, chúng điều nghiên là đoàn tàu sẽ đi tuần trên kinh thường trở về sau khi trời sáng, nhưng không may cho chúng. Đoàn tàu sáng nay đã về sớm và tao ngộ chiến ngay với đoàn đặc công cộng sản. Tất cả toán đặc công Cộng Sản đã đầu hàng và bị bắt giao cho cảnh sát. Tỉnh trưởng Long An đã tăng cường cho Thủ Thừa hai tiểu đoàn ĐPQ. Ngày kế (25), quận trưởng nguy trang cho đoàn tàu tuần giang trong một con lạch nhỏ, dùng hai tiểu đoàn hành quân lục soát tìm kiếm việt Cộng, khi đoàn quân vừa vượt trăng trống thì bị tấn công biển người bởi một lực lượng của công trường 5 Cộng sản. ĐPQ đã nhanh chóng rút lui về phía bờ sông, và bị dồn xuống sông tạo nguy cơ tan vỡ. Quận trưởng nhanh chóng điều động đoàn tàu được đầu sau con lạch nhỏ, phản công mãnh liệt. Ngay sau khi bắn phủ đầu bằng hỏa lực dừng mãnh, Cộng Sản mở màn xung phong đông như một đàn quạ khổng lồ, đen cả cánh đồng, chúng đã dùng biển người tấn công trước mặt người quận trưởng, tôi lập tức, ra lệnh đoàn tàu, xung kích, lệnh của tôi rất rõ ràng cho đoàn tàu là di chuyển dọc theo kinh Thủ Thừa tác xạ lên và xuống. Sáu chiếc tàu, mỗi bên hông tàu có 3 súng đại liên, tổng cộng 18 khẩu đại liên 30, một phút một khẩu đại liên có thể bắn 350 viên đạn, 6 chiếc tàu có thể tác xạ 6,000 viên đạn trong một phút. Đoàn tàu được lệnh dàn hàng ngang trên sông, lệnh càng rõ ràng hơn, chiếc tàu nào trúng b40 hay b41 thì tuyệt nhiên không được tiếp cứu, phải tiếp tục di chuyển và tác xạ. Cộng quân đang hăng tiết xung phong tới điểm chiến thắng, bất ngờ bị khựng lại bởi hỏa lực quá mạnh của đoàn tàu, chúng phản công cấp kỳ bằng b40, b41 và súng cối bắn đầy trên sông, nhưng may mắn thay, không tàu nào trúng đạn và đã tạo nên 1 lưới lửa trên sông. Chúng đã bị tổn thất nặng và nhanh chóng rút lui để lại xác chết đồng bọn nằm đầy trên cánh đồng. Cuộc tấn công tràn ngập quận Thủ Thừa làm chúng phải trả giá đắt, 122 mạng sống bị chết theo báo cáo của DAO, Cộng Sản không chịu rút, chúng bám địa thế và pháo kích vô quận lỵ. Bất chấp chiến thắng to lớn của quận Thủ Thừa, cộng sản vẫn tiếp tục siết chặt vòng vây...

Footnotes: Trang 534: Ghi chú 25:

Trận đánh cuối cùng của Đinh Hùng Cường. Thiếu tá Cường là quận trưởng Thủ Thừa cho đến khi ông bị thương trên chiến trận ngày 13 tháng 4, 1975.

Black April: The Fall Of South Viet Nam 1973- 1975. George Veith

Chiến trận kinh hoàng, chúng ta một chọi ba hay bốn mà Thủ thừa vẫn đứng vững cho đến ngày mất nước, cho dù tôi đã bị trọng thương ngày 13 tháng 4, 1975. Công nhận là Trời thương, chúng ta đã gặp may không bị đánh bất ngờ vì tao ngộ chiến giữa đặc công cộng sản và đại đội tuần giang, đồng thời chúng ta cũng tình cờ có mấy trung đội Nghĩa Quân trong quận khi sáng sớm, nên cuộc chiến lúc đầu đã tỏ ra vô cùng thuận lợi cho ta. Nhưng những may mắn lúc đầu đó không thể làm chúng ta chiến thắng huy hoàng trong trận đánh lịch sử hôm 8 tháng 4, 1975 và cầm chân địch dài dài cho đến khi mất nước. Đây là lý do mà tôi muốn trình bày. Tình hình chiến sự, tùy thuộc vào tình hình chính trị, tháng 10, 1972, Kissinger đã ép VNCH ký hiệp định “Da beo” với Cộng Sản, Ai có quân ở đâu thì có dân ở đó. Ngay tại phía bắc lái Thiêu là khu phố Búng, nơi cách Sài Gòn khoảng 20 cây số, VC đã đưa trung đoàn Đồng Nai của chúng gồm 3 tiểu đoàn K1, K2, và K3 chiếm đóng vùng An Sơn, khu vườn cây phía sau Búng và xã Bình Nhâm. Giao tranh dữ dội đã xảy ra, cá nhân tôi đã trách nhiệm chỉ huy khu vực này với lực lượng ề ề uột của 1 đại đội ĐPQ và khoảng 10 trung đội Nghĩa quân, nhờ quân đoàn tăng cường liên đoàn đặc nhiệm Biệt Động Quân (BDQ) tiểu đoàn 72, 64 và 65 BDQ. Chúng ta đã đánh tan trung đoàn Đồng Nai của Cộng Sản và BDQ cũng bị tổn thất nặng nề. TD 72 BDQ của đại úy Hoàng Văn Đề đã tổn thất vừa chết, vừa mất tích cả

trăm mạng. Qua kinh nghiệm đó, khi được bổ nhiệm làm quận trưởng Thủ Thừa, tôi đã lo tổ chức phòng thủ chu đáo, tích lũy đạn dược, nước uống, thực phẩm và phát quang rộng rãi đồn bót để có xạ trường. Hành quân liên miên, hoán đổi lính tráng khu này sang khu khác, đồn này qua đồn khác, mục đích không phải ăn tiền của lính mà tránh bị VC móc nối, nội tuyến và tạo tinh thần cho người lính phải cảnh giác, không còn ý y khi bị đổi đến một khu vực có địa thế mới lạ. Một điều nữa là ngay sau khi hiệp định Hoà Bình giả tạo Ba Lê ký kết hôm 27 tháng 2, 1973. Hoa Kỳ đã lo bắt tay với VC, lấy tù binh, rút quân còn lại về nước, thực ra trước đó MACV sau đổi là DAO đã nhận lệnh từ Ngũ Giác Đài, giảm tử vong và rút quân trước cả mấy trăm ngàn lính trước khi ký hiệp định. Người Mỹ sau khi thỏa thuận được với Trung Cộng, đã bán đứng VN, rút quân bắt cần quân Bắc Việt vẫn ở Miền Nam, tệt hại hơn nữa, họ đã căn cứ trên hiệp định hòa bình Paris, cắt giảm viện trợ cho VN, không xăng, không đạn, không phụ tùng cho xe tăng, tàu bay. Trước tình trạng kiệt quệ chiến cụ, chúng ta không còn lại gì ngoài tinh thần dũng cảm vì lính cũng như dân đều biết rằng cộng sản vô là mình chết, nên tất cả đồng lòng chiến đấu. Tôi đã làm hết sức mình động viên tinh thần người lính, và làm một công việc liều lĩnh không thể tưởng tượng được là tôi ra mặt lệnh cho đại úy Lộc, trưởng ban 4 của tôi. Đại úy Lộc dân Thủy Quân Lục Chiến đổi về chi khu, nhanh nhẹn và chịu chơi. Một khi súng nổ, cộng sản tấn công quận lỵ Thủ Thừa thì lập tức, đại úy Lộc lấy đoàn tuần giang qua sông cướp kho gạo của ông Ba Bài đem về chi khu phát cho lính ăn. Đưa lính chi khu chiếm cây xăng trong quận, lấy xăng chở lính hành quân. Tất cả cho nhu cầu chiến tranh, không hành động táo bạo, ngoài luật lệ thì cũng chết, mà rồi cộng sản vô được thì chúng cũng chiếm cho lính của chúng ăn và đánh mình. Phải ra tay trước. Tôi đã tận dụng sức lực, khôn ngoan và hiểu biết của một người chỉ huy có trách nhiệm để cùng đóng góp cho cuộc chiến. Do đây mặt trận Thủ Thừa sau những đợt tấn công vũ bão của Cộng Sản mà vẫn sống sót cho đến ngày mất nước. ...

Trận chiến đã 49 năm qua, tôi đã không chết, không được da ngựa bọc thây, không được người đời cho hai tiếng anh hùng. Nếu mảnh đạn đi vào đầu tôi ghim sâu một tí thì cuộc đời tôi đã mờ yên mà đẹp, vợ con rồi sẽ không biết trôi về đâu. Bây giờ tôi đã cô đơn sống sót, trong khi bao bạn đồng ngũ của tôi đã ra đi, chúng ta đã chết cho một cuộc chiến đầy phi lý, mà kẻ chiến thắng là một lũ độc ác bạo tàn, vô luân, vô đạo đức đã nương theo thời cơ và bàn cờ chính trị chiếm cả nước mà sát hại, trả thù chúng ta và đày đọa dân tộc chúng ta cả một nửa thế kỷ qua. Tôi xin đốt một nén hương lòng cầu nguyện cho những bạn bè tôi, những người lính trận và những người chiến hữu của tôi đã bị đày ải trong những trại tù cơ cực khổ cho tới chết. Mong linh hồn các anh được siêu thoát. Tôi cũng mong hồn thiêng sông núi giúp cho những người trong thế hệ trẻ trong cũng như ngoài nước đồng lòng đứng lên tranh đấu cho tự do dân chủ cho Việt Nam.

